

Izhaja vsak četrtek  
in velja s poštnino vred  
in v Mariboru s pošilja-  
njem na dom  
za celo leto 3 gld. — kr.  
„ pol leta 1 „ 60 „  
„ četrt leta — „ 80 „  
Naročnina se pošilja  
opravništvu v stolnem  
farovžu.

Deležniki tisk. društva  
dobivajo list brez po-  
sodne naročnine.

# SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste  
prodaja knjigar Novak  
na velikem trgu  
po 5 kr. — Rokopisi  
se ne vračajo, nepla-  
čani listi se ne spre-  
jemajo. —

Za oznanila se pla-  
čuje od navadne vrsti-  
ce, če se natisne en-  
krat, 8 kr., dvakrat 12  
kr., trikrat 16 kr.

## Učimo se od Čehov!

Najpred moramo Slovencem povedati, da — ako pišemo o Čehih, stvar tudi nas zadeva. Kakor so namreč naši južni bratje Hrvati veliko s tem pridobili, da se je država z Ogerskim kraljestvom, kamor spada tudi trojedna kraljevina, pogodila, tako bi tudi za nas Slovence vsaj v narodnem oziru brž bolje bilo, ako dosežejo Čehi, za kar si prizadevajo, da namreč država tudi čes-  
kemu kraljestvu da, kar mu po zgodovini in zapriseženih deželnih pravicah gre. Čehi namreč zahtevajo, da so v svojem kraljestvu gospodje, ne podvrženi ustavakom v dunajskem državnem zboru, kakor to tudi dežele ogerskega kraljestva niso. Kakor se pa poslanci z Ogerskega zastran skup-  
nih državnih zadev v delegacijah s poslanci našega državnega zbora posvetujejo, tako bi tudi Čehi za skupne zadeve radi pošiljali svojih po-  
slancev, in tu bi zatirane narodne pravice Slo-  
vencev zagovornikov in prijateljev našle, katerih zdaj nimajo. Zatoraj bi zmaga Čehov tudi naša zmaga v narodnem in brez dvoma tudi v gospo-  
darskem oziru bila.

Kakor že iz tega vidite, držijo se Čehi — kljubu temu, da jim je skoro vse nasprotno — edino pravega ravnila: Kar je naše, je naše, in o svojih starodavnih, državnih in deželnih pravicah ne pustimo soditi poslancem drugih dežel na Dunaju, ampak hočemo biti sami go-  
spodje v svojem kraljestvu; kar pa vkupni dr-  
žavi gre, hočemo tudi s poslanci vseh drugih de-  
žel v skupnem zboru pretresovati in določevati.

Tako govorijo in delajo neustrašeni Čehi že od l. 1860 sem, ko Schmerlingov ustav ni pustil Čehom veljati njih deželnih pravic. Še bolj od-  
ločno so se ustavljali od l. 1867 sem, ko je Beust  
Magjarom vse dovolil, Čehom pa in nam vsem  
drugim pokazal vrata pred državnim zborom, češ,  
da naj vsi skušajo tukaj se puliti z nemškimi libe-  
ralnimi ustavaki, katerim se je že po Schmerlingovi

volilni postavi poskrbela umetna večina; a Čehi so  
rekli: mi ne gremo v ta državni zbor, ker mu ne  
prisojamo pravice, da bi govoril o stvareh, v kte-  
rih imamo le mi pravico govoriti. Ko se je pa  
po direktnih volitvah umetna večina še celó  
pomnožila, so postali Čehi še bolj odločni ter pra-  
vijo: Ako nismo mogli iti v Schmerlingov in Beu-  
stov državni zbor, zamoremo zdaj še manj, ker  
ne smemo in ne moremo starodavnih deželnih  
pravic pomnoženi umetni večini nemških ustava-  
kov na milost izdati.

Ker torej Čehi v državni zbor in zarad eno-  
stranske volilne postave tudi v deželni zbor ne  
gredó, ampak želijo pred vsem sprave z vla-  
darjem, to je: samouprave českomu kraljestvu,  
zatorej morajo tolikokrat voliti. Po 2—3krat  
vsako leto jim velevala vlada na volišče zdaj za  
državni, zdaj za deželni zbor, in narod česki  
se ne vtrudi, ampak gre in voli vsakokrat tiste  
poslance, katere mu nasvetujejo modri vodite-  
lji: Polacki, Rieger, Zeithamer, Klam — Martinic  
itd., moške, o katerih narod česki ve, da mu pre-  
vidno in stanovitno varujejo najvišjo politično do-  
broto: državno in narodno samostalnost  
in svobodo. In da narod v teh zadevah sluša  
in spoštuje glas svojih voditeljev, to je  
nja slava, pa tudi gotovo poročstvo končne zmage!  
Poslednje volitve v deželni zbor so pa še zarad  
tega silno važne, ker se je vlada močno zanašala  
na „mladočehe“, to je one česke vetrnjake, ki  
so, kakor pri nas „mladoslovenski“ liberalci, huj-  
skati začeli proti previdnim in skušenim voditeljem  
državnopravne stranke, češ, da dosedanja politika  
nič ne velja, ampak je treba iti v deželni in dr-  
žavni zbor in pri ustavakah, odločnih nasproti-  
kih, moledovati za pravico! Česki narod je pa  
tem mladočeskemu vetrnjakom kakor onim, ki so  
se na nje zanašali, kaj čudno posvetil. Mladočehi  
so bili postavili v kmečkih skupinah 22 kandida-  
tov po mestih pa 11, vseh skupaj torej 33. Zma-  
gali so pa le v 6 kmečkih okrajih, v mestni sku-

pini pa povsod propali! Torej še te tolažbe nima, da bi „inteligencija“, ki biva po mestih, za mladočesko — izdajalsko politiko bila! Smrtni udarec vetrnjaški pritiklini na Českem je pa še posebno to, da nista mladočeska voditelja, dr. Sladkovski in dr. Čížek, dobila nadpolovične večine glasov, in bo torajož ja volitev: v Jilemnici (Starckenbach) dné 6. avg. med grofom Harahom (staročehom), Čížekom in (ustavakom) Rotter-jem; v Kolinu pa dné 15. julija med Ruml-nom (staročehom) in Sladkovski-jem. Brž ko ne bodo zgubljeni ustavaški glasovi na obeh krajih ravno tako „mladima“ do zmage pripomogli, kakor so nemškutarji in — nevedneži v Brežicah liberalnemu dru. Vošnjaku pod roke segli; pa vse to ne bo zbrisalo resnice, da česki národ za mladočeske vetrnjake ne mara. — Nasproti onim šestem mladročehom pa stoji 40 voljenih staročehov, v mestni skupini pa dozdej 42, tako da je vseh staročeských poslancev voljenih 82! Ogromna večina národných volilcev je toraj zopet sijajno pokazala, da niti vlada Čehov upogniti, niti mladočeska pritiklina jih preslepiti ne more, kar je silno častno za národ in utegne tudi — odločilno biti!

Kaj bi se naj Slovenci iz tega učili? Pred vsem drugim ene reči, ki je v ustavnem življenji neobhodno potrebna. Ta pa je **pokoršina** (disciplina), da namreč ljudstvo, kakor na Českem posluša glas veljavných in poštených domoljubov, in posebno ob volitvah ne odstopi od mož, katere so nasvetovali pošteni domoljubi. Med poštene, vsega zaupanja vredne domoljube pa štejemo le one, ki se držé gesla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ Eno brez družega ne sme in tudi ne more biti, sicer nastanejo neštévilne zmešnjave, kakor jih imamo zdaj, ko so nemški in slovenski liberalci vrh vseh drugih nadlog v državi še vpihali razpor med državo in kat. cerkvijo, ker so „vero“ zbrisali iz slovenkega programa. Ker so pa s tem med nemške liberalce pobegnili, so si tudi za domačo reč roke zvezali, kajti, če hočejo prijateljstvo z nemškimi liberalci ohraniti, jih ne smejo z narodnimi tirjatvami nadlegovati, sicer se prijateljstvo brž razdere. Zatorej smo doživeli v državnem zboru za vse Slovence sramotno prikazen, da so nemški liberalci dru. Razlagu ploskali in „pravo“ klicali, ko je pri pretresovanji „verskih“ postav liberalne pesmice krožil in govoril, kakor ne more nobeden pravi katoličan govoriti, da so pa liberalni ploskalci brž utihnoli, ko je isti dr. Razlag nekatere skromne národne želje razkrivati začel. Ves svet tudi ve, da so liberalni slov. poslanci, nehoteč „vere“ imeti v programu, tudi federalistično stranko zapustili in „Slovenijo“ na klin obesili, češ, da manjše skupine — po dr. Razlagovih besedah — samovlasti (avtonomije) ne strpijo! — Domoljubnega sočutja do „cesarja“, do vladarske rodovine, nočemo ravno odre-kati onim, ki so „vero“ iz slovenskega programa zbrisali; čudno se nam pa zdeva, zakaj da list,

ki je glasilo liberalnih Slovencev ter sovraštvo proti kat. cerkvi razodeva da ne more bolj, postavne kralje na Francoskem in Španskem zasmehuje in psuje, republiko pa v zvezde kuje.

Toraj eno brez družega ne moremo biti, in pravi slovenski domoljub je, ki stoji pod zastavo: „Vse za vero, dom, cesarja!“ In ker ima ter mora tudi imeti stranka svoje glasilo ali časopis, po katerem svoje misli in namene razodeva, morate vi, pošteni kmetje, te liste brati, da ostanete v duševni zvezi s svojimi prijatelji in vodniki. V ta namen služi posebno štajerskim Slovincem naš „Gospodar“, kranjskim „Novice“, goriškim in tržaškim posebno „Glas“, vsem je pa sploh namenjen „Slovenec“, ki od lanske jeseni v Ljubljani izhaja. Vsi ti listi držé se istih načel kakor česki in nemški federalisti, in le v zvezi s temi zamoremo sčasoma Slovenci to doseči, da nas v narodnem oziru niti nemškutar niti lahon, v verskem in cerkvenem pa brezverska svojat dušila ne bo. Sami seveda nič ne zamoremo, ker nam je nemškutarstvo in brezverski liberalizem mesta in „gospôdo“ večidel povse okužil. Če bi pa ljudstvo, v katerem je še vera in poštenost doma, zvesto se držalo poštených voditeljev, kakor se jih drži česki národ, ter ne bi poslušalo liberalnih zvijačnikov, bi se zmaga pravične stvari močno pospešila.

Slovenci! berite to in dobro preudarite!

## Gospodarske stvari.

Govedoreja.

(Spisal J. Cizelj, učit.)

### II. Izreja in reja.

Poglavitna reč pri govedoreji je izreja živine: hrana in vsa druga živini potrebna postrežba. — Prvi živež je Bog živinčetu v maternem mleku pripravil. Dosedaj se je tele pri sesanju puščalo 6—8 tednov, alj se je pa od krave ločilo že drugi, tretji dan. Prvo je pri mladih kravah, ktere so še le dva-trikrat povrgle, v posnemo svetovati, da se mlečne žilice vredijo in razprostrejo; drugo pa pri starih kravah, da prehitro ne oslabé, ker se mleko bolj z dojlom kot z sesanjem pridobi. — Največo težavo dela odstavljanje telet. Pomagaš si lahko tako-le: Pribij v škapec (žehtar) konec usnja takó, da čez mleko, ki je za pitje pripravljeno, moli. Tega konca se tele hitro posluži in srka — sapo náse potegovajé — mleko v sé, ter hitro na mater kravo pozabi. Pozneje, ko tele svojo hrano pozna, se naj konec usnja odstrani.

Kako se tele sená privadi? — Teletom, ki pijó, se v 14 dnevih že seneni čaj poda. Vzemi 1 kilogram (nađ poldrugi funt) sladkega sená, na ktero kakih 5 liter (dobrih 15 poličev) vrele vode vliješ; posodo pa pokrij tako dolgo,



da se tekočina — čaj do mlačnega ohladi. Vlij nekoliko mleka zraven, da čaj belo barvo dobi. Ako tele to večkrat pije, začne senó samo pobirati, kajti duh je znan in hitro se jesti privadi.

Od kod pa pride, da pozneje vol bôde in krava rita? —

Svoje glavnemu pobalinstvu se mnogokrat zljubi teleta pikati, šegetati in kedar rožičke dobi, se z njimi trkati in bôsti. Têle se tako, kakor pes popada, butanja, upornosti navadi, gre od gospodarja do gospodarja in čedalje bolj na ceni pada, ker upornega živinčeta nihčér ne trpi. To so storili mladi hudobneži, kateri bi se naj takoj pri prvem opazku iz službe zapodili, ker lanko vso živino pokvari. Ako gospodar želiš, da te plen goved veseli, pazi na te reči:

1) Snaži in čisti travnike; polivaj jih, ako mogoče z gnojnico, napeljuj vodo na nje, da dobiš tečne in zdrave krme. — 2) Bodi pri polaganju pozimi varčen s klajo; drži se reda, na kojem je vse ležeče, da goveda lepo rejena pri mali, pa redni piči ohraniš. — 3) Snaži živino, kdaj in kolikorkrat ti je mogoče, vsaj enkrat na dan, med tjeonom jim pa vsaj enkrat z čisto vodo noge in med parklji izmij. — 4) Izmij na tjeon enkrat korito, iz katerega živina pije; ne dopuščaj nikdar govedu iz stoječe luže, osmrdeleli strog piti, da bolezen „kamen“ obvaruješ. Tudi jasli in drugo posodo, iz ktere živina je, večkrat z vrelo vodo dobro vmij. — 5) Ne pusti goveda nikdar v močvirju, na mokrih tleh stati, ker mokrota pri nogah, kakor človeku, tudi živini škoduje. — 6) Ako živinče zboli, kar brž pri krmljenju zapaziš, išči o pravem času in na pravem mestu pomoči. Varuj se mazačev in šušmarjev, kateri večidel v svoji nevednosti živino pokončajo. — 7) Preglej in preskušaj vprežno orodje večkrat, ali se živini prileže, da med delom ne trpi in se ne muči. Biča se poslužuj, kolikor mogoče le malokdaj; tako te bode živina poznala kot prijatelja in ne kot trinoga, ter bode tvojim besedam pokorna.

Pomisli da je vsako trpinčenje živine in neusmiljenost zoper božje zapovedi in božjo voljo, vrh tega pa še vrednost živine pomanjšuje.

Izreja in reja po načrtanih pravilih je modra in skušena, ter pomaga gospodarju do lepe živine in ga obvaruje nesrečnih bolezni.

(Konec prihodnjič.)

S kmetijsko razstavo v Celju letošnjo jesen ne bode nič.

V 25. šte. našega lista smo poročali, koliko in kde da bodo letošnjo jesen kmetijske razstave po Štajerskem in prinesli smo natančen program za razstavo v Celju po glasilu kmetijskega društva Štajerskega „St. Ldbt.“ Kakor pa zadnja številka tega lista naznanja, je Celjska po-

družnica razstavo za letos odpovedala in ravno tako tudi podružnica Slovenjebistriška in Ptujška, ki ste bile povabljeni razstavo napraviti, ako bi Celjska odrekla. Pa tudi te dve podružnici ste odpovedale, tako da letos na spodnjem, t. j. slovenskem Štajerskem ne bode nobene razstave, v tem ko jih gornje in srednje Štajersko ima 7. Tako odide slovenskim kmetovalcem prilika, svoje pridelke svetu pokazati, pa tudi lepa darila v zlatu in srebru v znesku od 735 gld. s srebrenimi in bronastimi svetinjami in pohvalnimi pismi prejeti. Kaj da je temu prav za prav uzrok, ne vemo; dozdeva se nam pa, da stvar, ki prizadeva mnogo skrbi, dela in stroškov, naše mestjane toliko manj veseli, kolikor manj vneme za njo vidijo pri kmetih in kolikor bolj so se zamotali v nemčursko, kmetom nasprotno politiko. — Iz druge strani je pa tudi kmetovalstvo z davki tako preobloženo, marsikteri kmet tako v dolgove zakopan, da ga pač ne veseli prikazovati svetu lepe živine, katera itak če dalje bolj redka postaja, ker blagostanje na kmetih peša. Slovenskih kmetov tudi ne mika stvar, ker ob takih prilikah nikdar ne čujejo slovenskega poduka, ne vidijo slovenskih napisov. Zatoraj ne moremo druga, kakor da zopet glas povzdignemo za posebno kmetijsko društvo na spodnjem Štajerskem, kteremu bi naj na čelu bili možje, ki poznajo natanko razmere po Slovenskem, in bi kot domačini s slovenskimi kmetovalci v ožjo dotiko zamogli stopiti. Da bi ne bil to glas vpijočega v pušavi!

### Gospodarske skušnje.

Vlažnost iz opečnega zidovja spraviti rabi se v najnovejšem času naslednji pomoček, ki se je med vsemi, dozdej znanimi še najbolj skazal. Vzame se  $\frac{3}{4}$  funta navadnega, marogastega mjila (žajfe), ki se v vodi (za dobra 2 bokala) skuha in razkroji? S to vrelo tekočino se potem in scer s krtačo zidovje rahlo drga, da se ne začne peniti. Zidovje se naj potem 24 ur suši, potem se pa enako drga z drugo tekočino, ki se med tem pripravi; skuha se namreč enako  $\frac{1}{4}$  funta goluna (Alaun) v vodi za dobra 2 bokala. Golun in mjilo se dobro med seboj sprejmeta ter dobi zidovje povlak, ki odvraca vsako vlažnost od zunaj ter opeko suho hrani. To se naj o lepem vremenu godi. — Dobi se tudi dober povlak iz mešanice od osmih delov lanenega olja in enega dela žvepla, kar se pri ognju prav dobro razbeli.

Oset (striček) konjem dobra klaja. Menda se smejiš, ka to bereš; pa je vendar resnica. Oset (striček) ni samo za silo konjem dobra klaja, ampak tudi navadno. V deželah, ki sploh v poljedelstvu in živinoreji slujejo, t. j. po Saksoniji, Angleškem in po severnem Francoskem, pokladajo konjem spomladi za spremembo mladega

osata, ki se na polju z vilicami zruva. Ker ima korenje precej sladkorja v sebi, blastajo konji oset prav radi kljubu temu, da je bodeč, in to jim je spomladi celó naravno vračilo, ker jih, če ga vsak dan precej zaužijejo, zmerno čisti. Zastonj dobrotljivi Stvarnik ne pusti spomladi najpred osatu poganjati in se zeleneti. To delo lahko otroci igraje opravljajo ter koristijo na dvojno stran: polje se osata iztrebi, živini pa zdrava hrana pripravi. Puskusite!

Izvažanje premoga na Rusko. Kakor poročajo novine, se je pretekli teden iz Šlezkih jam 200.000 et. premoga po železnici na Rusko poslalo. To je prva poskušnja, ki obeta obilnim premogovim rudnikom in tudi železnicam v Avstriji prav dobre izvožnje. Dosedaj odprti rudniki na premog so namreč na Ruskem proti vzhodu tako dalje od fabriških mest proti zahodu in sredi neizmerne cesarstva, da ni mogoče po primerni ceni dovažati premoga iz tako oddaljenih krajev.

## Dopisi.

**Iz mariborske okolice.** (Seidl res hoče biti škof. — Čudne druge dela pod njegovim županstvom). Blagi gosp. Wut iz Maribora je bil v oporoki cerkvi sv. Urbana, podružnici kamške fare, 200 gld. sporočil. Pred nekaterimi leti je očak Seidl ove sporočene denarje pri nekem doktorju v Mariboru, kateremu bi morale postavbe bolj znane biti, brez župnikovega znanja in podpisa vzdignil, kar mu po postavi ni šlo. To smo nedavno v „Gosp.“ grajali in kakor se kaže, ne brez uspeha. Dne 12. t. m. je namreč S. vpričo skladnega cerkv. odbora rekel, da je imel (če je?) te denarje v graški hranilnici shranjene, zdaj jih je pa v mariborski založil. Čemu? Saj bi v graški hranilnici denarjev tudi molji ne bili snedli. In kde so hranilnične bukvice? Seidl nema nobene pravice jih v rokah imeti. —

Ker Seidl več let ni plačal obresti, je bila vestna dolžnost cerkvenega predstojništva, ovo goropadno svojeglavnost škofijstvu naznaniti. Ko so se dnarji z lepega od njega tirjali, se je celó še predrznil od gospoda župnika cerkveni račun od sv. Urbana tirjati, češ, da mora župnik njemu pred račun od cerkve sv. Urbana predložiti, kar po dosedanji pravici le škofu gre. Dokazalo se mu je od dotične strani, da nema nijedne pravice, sporočene denarje svojeglavno vzeti, in ako jih je samovoljno vzel, bi bila nja prva dolžnost, jih hitro urbanskemu cerkvenemu predstojništvu izročiti. Kot prvosednik cerkvenega skladnega odbora v Kamci ni v nobeni zvezi s sv. Urbanom, in toraj ga čisto nič ne briga, kako da pošteni in blagi župnik P. cerkvene račune vestno vodi, ker nema sv. Urban nobenega

cerkvenega skladnega odbora in tudi patrona ne; toraj nihče ni dolžen prisiljen kaj dati, (najmanj pa Seidl) če je poprave alj priprave potreba. To se zgodi le po milih darovih blagih dobrotnikov. Ker se je ta reč sodniji predložila, mu je brž ko ne že zapovedala plačati, kar je po sili vzel.

Sklical je zarad tega cerkveni skladni odbor v nedeljo 12. julija, češ, da naj odbor sklene, kaj z denarji početi. Pa niti odboru niti Seidlnu ni o tem odločevati, ampak za cerkvene namene namenjeno volilo gre pred vsem cerkvenemu predstojništvu izročiti, ki bode voljo sporočevalca spolnilo.

12. julija v nedeljo predpoldne je viši sodnik v Kamci, g. S., nekega vincarskega fanta po pritožbi kmeta W. od sv. Križa, ki ima v kamški srenji vinograd, na 4 dni zopora obsodil. Vincarski sin je hodil drugam s trebuhom za kruhom po delu. Stiri dni je moral v „kajhi“ pod kamško šolo kašo jesti. „Strah“ je oster sodnik, ko bi le postavno delal. §. 55. sr. postave pravi, da ima srenjski predstojnik le za 48 ur pravico koga zapreti, če se ne da odložiti. — Neka ženka v bresteniški srenji prevzela je ogrebanje koruze, pa ni hotela dela dokončati, ker ni teklo plačilo. Kmet se pritoži pri Seidlnu, predstojniku kamške srenje, in brž pokliče žensko, ki pod njegovo predstojniško oblast ne spada, na sodbo ter jo vtakne v zapor v kamško ječo na osem dni. Ko je bila dve uri zaprta, jo iz ječe pokliče in vpraša, ali hoče rajši delati ali pa sedeti v ječi. Ona pravi, da gre rajši delat, in doseže „strahovo“ milost. — Da ne bo dopis predolg, povem le še eno zmed mnogih nerednosti, ki se godé v kamškem pašaliku. Že rajni Fliker je naprosil Seidlna, naj da pri njegovi meji mejnike postaviti. Isto posestvo ima zdaj izvrstni narodnjak Pak, ki je tudi Seidlnu napovedal, da naj pregleda mejo, in se naj mejniki postavijo. S. ničesar ni storil in P. ima velike sitnobe s sosedi, ker mu črez mejo kosijo. Ko bi bil P. od Seidlnovega repa, bi se znabiti bilo kaj zgodilo? To so važne opravila za predstojnika, ne pa cerkveni dnarji in škofovske pravice.

**n- Iz Konjic** dne 13. t. m. (Zbor kat. pol. društva.) Cerkevni shodi in nestanovitno vreme je marsikaterega društvenika zadržalo, da se ni zamogel včerajšnjega zbora udeležiti. Vendar nas je veselilo videti društvenikov, ki so od daleč, iz Loč, od sv. Jerneja, celó iz Slov. Bistrice k zboru prišli. Takošni izgledi morajo domače društvenike spodbujati, da brez imenitnega zadržka nobenega društvenega zbora ne zamudijo.

Neutrudljivi slovenski pesnik in govornik č. g. Jože Virk so govorili o sv. Mohoru, prvem apostolu Slovencev. Začenši z besedami prvega slovenskega pesnika Valentina Vodnika: „Od nek-daj prebival — Je tukaj moj rod, — Če ve kdo za druž'ga, — Naj reče, od kod? —“ so govornik v daljši razpravi dokazovali, da sv. Mohor ni bil



Nemec, kakor se navadno trdi\*), temveč Ilirec, naš rojak, katerega ne damo Nemcem. G. govornik izrekel je trdno prepričanje, da so bili Ilirci Slovenci, potomci nekdanjih Iliakov, Ilijcev, prebivalcev starega slovitega Ilija ali Troje. Slovenci so tedaj starejši od Rimljanov. Vodnik je tedaj prav imel, ko je v pesmi „Ilirija oživiljena“ zapel: „Že močen na morju — Ilirjan je bil, — K' se ladijo tesat' — Je Rimljan učil.“ —

Govornik je potem razlagal velike zasluge sv. Mohora za razširjenje sv. vere med Ilirci alj Slovenci.

Omenil je tudi družbe sv. Mohora in njenih zaslug za krščansko omiko slovenskega naroda. (Letos šteje družba sv. Mohora že 24 tisuč udov, ki so društvu izročili 24.444 gld. 80 kr. za izdavanje letošnjih društvenih bukev. „Besed.“) Govor je bil z veliko pohvalo sprejet. Na to se je zbranim dal razgled po širokem svetu.

Poslednjič smo si nekoliko ogledovali nove mere in uteži, ter jih s starimi primerjali.

Slavno vlado je pri tem zboru zastopal g. c. kr. komisar Felicetti iz Celja. Zavolj obilnih shodov alj „žegnani“ bo prihodnji zbor še le čez 8 tjednov.

**Iz marenberskega okraja.** Že davno je „Sl. Gospodar“ poročal, da je bila prva volitev v srenjski zastop v Vozenici ovržena, ker so se tržani pritožili, češ, da so voljeni sami kmetje. Navedli so pa uzrokov, s katerimi so si sami zaušnico dali, ker so sami vodili ono volitev. Pa tudi pri drugi volitvi 5. sušca ostali so kmetje v večini, dasi so tržani strastno agitovali. Kmetje spoznavši iz govorov tržkih očetov, da miru itak ne more biti, ponovijo svojo prošnjo, katero so že vložili minulo jesen, naj se ločijo od trga in naznanijo, da ne volijo predstojnika. Reč je visela do junija, ko pride ukaz od c. kr. namestnije, da se ima voliti predstojnik tudi za ta čas, dokler se ova prošnja ne reši! Volili so pa kmetje spet 22. junija, ker so v večini, iz svoje srede kmeta za župana, ki pa še, kakor pozvedam, dozdej ni zapri-segel; bržčas spet ni tržanom po volji! To so vrle srenjske razmere, da se peščici tržanov vse na voljo stori!

Omeniti še treba, da je od volitve izostal neki tržki odbornik, dasi brez vsega uzroka; a kaznovan ni bil, kakor si je zaslužil; ako bi se pa drznil kmet izostati, bi pa moral šteti: „ja Bauer das ist was anderes.“

Svojo omiko in oglašenost, s katero se naši nemškutarji toliko ponašajo, posebno pa Marenberžani, pokazal je zopet v celem kraju znani usnjar, čegar uste sploh kipé ljubezni do bližnjega,

\*) Tudi v brevirju, „Propr. Lavant.“ je kar naravnoč „rodom Nemec“ s čudnim pristavkom: „oglejski meščan.“ Kdo bi „oglejske“ meščane za Nemce štel? V življenju Svetnikov“ je bolj previdno: „Nekteri trdijo, da je M. bil Nemec po rodu; vendar pa okoliščini tistih časov bolj kažejo, da je bil brž ko ne rojen Slovenec.“

ki pa je divjal pri volitvi v Slov. Gradcu kot besen. Pred njim zdaj človek na poti ni več varen; saj že, kakor je storil nedavno, ljudi na javni poti začne psovati, kolikor le premore, zares po mesarsko, ker je zdaj, kakor čujemo, ob enem mesar. Uresničilo se je tudi tukaj, kar je pisal „Slovenec“: „Wem sonst an Waffen fehlt, der nimmt in der Regel Zuflucht zum nächsten besten Flegel.“ Le tako naprej, bodo Vas vsaj ljudje po djanjih bolj spoznali!

**Iz Frankolovega.** Dobili smo letos za našo farno cerkev tri nove zvonove od zvonarja v dunajskem Novem mestu prav lepo ubrane, da jih je kar veselje slišati. Hvala toraj častitemu gospodu farmaštru za njih trud, da so nam pripomogli k novemu zvonenuju. — Letina je srednja, ker nam je mraz po nizkih vinogradih skoraj čisto, po višjih manj škodoval. Češenj je bilo zadosti in tudi sliv (češpel) bo; strneno žito je lepo.

**Iz Slatine.** Pondeljek 6. t. m. je došel sem 55letni gost g. Recher iz Trsta. Dr. Schüller, topliški nadzornik, je gosta ljubezljivo po prihodu pozdravil, mu izročil dotično spomenico, katero so podpisali vsi pričujoči gostje in domači župnik, ter diplomu — če smo dobro podučeni — deželne odbora, vsled katere je bil g. Recher imenovan za častnega topliškega gosta Slatinskega in ima pravico za se in svojo rodbino za prihodnost vse deželne toplice brezplačno obiskati. Ko se je jelo mračiti, mu pride Slatinska muzika pod okno igrati. Ko pride v četrtek prvokrat k Slatinskemu studencu, ga najde krasno ovenčanega. Število gostov je zdaj nad 1000 poskočilo. So-sebno imamo lepo število Slavjanov tukaj, kar je na štajersko-hrvaški meji primerno, in slavjanski glasovi se prav pogosto po shodih čujejo. Odličnih gostov iz visocih duhovskih krogov je tukaj več, n. pr. preč. nadbiškup iz Zadra, Maupas, prevz. biškup Diakovski Strossmajer, prelat klosterneuburški Flügl, dr. Rački, prvovednik jugoslovanske akademije, dr. Robič, proš iz Požuna, opat Vesprimski in več kanonikov.

Dné 13. t. m. so nekega čudnega gosta zaslačili, ki je v kapeli škrinjico preiskaval. — Zastopstvo prve občne zavarovalne banke „Slovenije“ je prevzel za naš kraj c. k. poštar g. Čokelec.

## Politični ogled.

**Avstrijske dežele.** Svetli cesar so zdaj v Išel-nu, kamor je prišel tudi pruski kralj Vilhelm in pride še srbski knez Milan. — Maršal nadvojvoda Albreht je bil pri vojaških vajah v Varšavi, kder so ga sijajno odlikovali. Odšel je potem z ruskim cesarjem v Petrograd. To pobija najbolj čevkanja prusaških naših novin, češ, da je prišel pruski kralj le zato v Išel, da zmede prijateljstvo med našim in ruskim cesarskim dvorom. Ko bi prijateljstvo odkritosrečno ne bilo, bi

toliko odličen gospod cesarskega dvora, kakor je nadvojvoda Albreht, gotovo ne bil se podal na Rusko in celó v Petrograd.

Pred cesarjevim odhodom so se imenovali naslednji namestniki cesarski: žl. Widman, dosedaj dvorni svetovalec v Brnu, za vodjo deželne vlade na Kranjskem; baron Pino, dosedaj deželni predsednik v Bukovini, za Tržaško in Istarsko kot ces. namestnik; Alesani, dosedaj dvorni svetovalec v Tridentu, za ces. namestnika v Bukovini.

V Gradcu so zaprli dra. Tavšinskega, vodjo alj prav za prav zapeljivca delalcev; našli so pri njem pisem, iz katerih se vidi, da je imel mreže široko razpeljane. Vsled teh razkrivajočih pisem sta se zaprla še dva kolovodji obrtnijskih družnikov: Wanke in Hochreiter, pri družih pa stanovanja preiskala. Prepovedanih je 8 obrtnijskih društev. — Vse kaže na — skrivne zarote!

Kakor poroča „Tagp.“, je g. Janežič poslanstvo odložil in bo toraj v breškem okraju nova volitev. Prijatelji, pripravite se! Poiščite poštenega, narodnega moža, če tudi bolj kmečko obleko nosi.

Na Českem nova sijajna zmaga! V Pragi so voljeni z veliko večino glasov staročehi: Klavdy, Pstros, Frič, Polacki, Polah in Švarc.

V Karlovcu na Ogerskem imajo zdaj Srbi cerkveno skupščino, da izvolijo patriarha (višega nadškofa), kar se že več let pléte, kër hoče vlada magjarona, liberalni Srbi liberalca, tretji del pa skrbnega dušnega postirja. Sedanji oskrbnik nadškofije, Pakraški škof Gruič, je magjaron, za katerega se bode vlada najbolj potegovala. Ker je pa vsej narodni stranki zopern, utegne dolgega besedovanja in kreganja konec zopet biti, da komisar skupščinarje razžene ter ne bo volitve.

**Vnanje države.** V toplicah Kissingen na Bavarskem je 20letni mladenič Cullman ustrelil na Bismarka, pa ga le malo v desno roko ranil. Napadnik je kmetišk fant alj kakor se tudi poroča čebrarsk družnik iz Magdeburga na Pruskem. To se je Bismarku zdaj že v drugič zgodilo. Prvo krat bilo je dné 6. maja 1866 pred bojem z Avstrijo. Nagib hudodelstva še ni znan, novine lažejo mnogo.

V Rimu je umrl 10. t. m. preč. žl. g. Mérode, nadškof in papežev oskrbnik miloščin. Rojen na Belgijskem je bil še le 54 let star in pa tako bistra glava, da je dalj časa papežev vojni minister bil, in marsikterega vojnega ministra prekosil.

## Za poduk in kratek čas.

### Naša mladina.

Jabelko ne pada daleč od debla. „Nar. pr.“

Premehki stariši navadno pravijo: Otrok še nima pameti, ko bo večji in pride k pameti, bode že ubogal! — Matere se kratkočasijo s svo-

jimi otroci in tako že v zgodnji mladosti z njimi svojeglavnost izredé. Kar le otrok zahteva, dá se mu; vse se mu prizanaša in pregleduje; sploh nekateri tako ravnaajo, kakor da bi navlašč otroke hoteli spriditi. „Orok je še mlad in majhen, moram mu pustiti njegovo voljo“, pravi nespametna mati. V poznejših letih mu bo tedaj pamet, ubogljivost kar sama po sebi prišla, kali? Dokler bo vladala ta nespametna misel pri materah, tudi otroci ne bodo bolje zrejeni, in šola ne bo mogla pri otroku tega popraviti, kar je pokvarila domača hiša. Najsvojeglavnejši otroci so pa navadno taki, ki nimajo očeta; matere ne morejo ali ne znajo pridobiti si pokorščine in veljave. Po desetkrat zapoveduje, preden otrok enkrat uboga. Kedar pa taka mati otroka kaznuje, smili se ji tolikanj, da ž njim vred joka in obžaluje, da ga je kaznovala; toliko da otroka ne prosi odpuščenja! Nespametna prijenljivost! Tako pride kazen ob vso veljavo. Ali se bomo potem čudili, da taki stariši plešejo, kakor jim otroci godejo. Veliko je mater, ki zamolcé napako otrok očetom, ki se zvečer od opravkov vračajo domu. Dostikrat pa se oče kar nič ne zmeni za odgojo; ako pa kaznuje, potem pa nespametne matere otroke branijo pred očetom, in vpričo otrok imenujejo kazen neopravičeno. Žalostno je, da so taki zakonski, še bolj žalostno pa je videti tako slabo izrejene otroke; taki potem po hišah gospodarijo in stariši so jim v strahu.

Nasprotno pa se pregreše stariši, ki pravijo: Otroku se ne sme nikdar po volji storiti. Otroci se kaznujejo za vsak še tako majhen pregrešek. Taki ne delajo razločka, ali otrok kaj stori iz nevednosti ali iz nagajivosti, za vsako reč je šiba ali post. Osorni pogled, žuganje in strahovanje pripravi otroke že v prvih letih ob vso veselost, ker se bojé palice, s to pa se odgajajo le sužnji. Nekateri stariši se tudi prav radi znebé skerbi za izrejo otrok, in izročajo svoje otroke tujim rokam, ali pa navalé vse cerkvi in šoli. — Nespametne matere se ogibajo svojih otrok, da poslušajo drugod prazne čenče; med tem časom so pa otroci sami, ali izročeni tuji dekli. — Zopet drugi so pa tako nespametni, da se hoté ponašati s svojimi otroci. S podučevanjem poprej začenjajo, preden je otrok zrel za to. — Umetno pospešujejo razvoj dušnih moči pri otrocih, in pred časom se dušne moči uporabijo. To pa škoduje otrokom ne le na pameti, temveč tudi na sreč; otroci od starišev slišijo, da so pametni, da so bogati i. t. d., ošabnost in napuh se zgodaj polasti njihovega srca, to kažejo s tem, da druge zaničujejo; otroke pri 7—8 letih že večje, in v 10. ali 11. letu so že gospodje ali gospodičine. Taki otroci se vedó enako mrzlo in ošabno do starišev, učnikov in predpostavljenih, kakor do svojih součencev, in z djanjem kažejo, da nobenega ne čislajo in zelo visoko sami sebe cenijo.



Poglejmo sedaj razmerje med družino in šolo. Da se stariši ne zmenijo za šolo in komaj da učenika po imenu poznajo, to bi bil še najmanjši zleg; a to je hudo, da učenika pri njegovem delu ne podpirajo. — Ko bi stariši otrokom zatrjevali, da naj se med potjo lepo vedó, kakor se omikanemu spodobi, ne vem, ali bi bilo še toliko razgrajanja med potjo v šolo in iz šole. — Vpričo otrok se učeniki obdelujejo in čez zobe vlačijo; ako pa učenik še kaznuje, potem je pa ogenj v strebi. — Ako se pa take reči razglasé, je kriv vsega učenik; otroci pa so nedolžni. Kdo se bo potem čudil, da je mladina čedalje bolj spridená, tedaj tudi čedalje bolj surova; neotesanost in surovost prav posebno lepo cvete tam, kjer je srce spačeno in hudobno; otrok, ki učenika ne spoštuje in ne uboga, tudi starišev ne bo spoštoval; v tem pa najdemo ključ do spridenja naše mladine. Kdor se Boga boji, spoštuje tudi stariše, in nad njimi se nauči tudi druge ljudi spoštovati; kjer pa tega ni, razširja se spridenost in spačenost čedalje bolj in le posebne, izvanredne okolnosti obvarujejo posamezne občne spačenosti, recimo naravnost, posebna milost božja in človeku prirojeni čut pobožnosti mladino še spodbuja k pokorščini do Boga in njegovih zapovedi.

Stariši otroke naučé lagati ali zatajevati se, bodi si vedoma ali nevedoma. Neveden otrok ima vse za resnico, kar se mu pripoveduje. Otroci in norci govoré resnico. Gojitelji so pa sami dostikrat krivi neresničnosti pri otrocih, in naj bi raje same sebe tožili, a ne otroke. Koliko je pri gospôdi vse na videz? Vpričo drugih se veselé, čudijo, ali so žalostni; ko so pa stariši sami, zve se še le resnica. Koliko se govori v pričo otrok, ko vendar sami vedó, da ni res! Odraščeni otrokom nalašč ali iz šale pripovedujejo neresničnosti; v kratkem se otroci tudi tega naučé, in namesto govoriti resnico — lažejo se. Večkrat stariši otrokom kaj pripovedujejo, in ko otroci to za resnico imajo, pa pravijo stariši, saj je bila to le šala! To si otroci zapomnijo in odkritosrčnost, priprostost se zgubi, namesto nje pa nastopi zvičajnost in lažnjivost.

Otroci pa tudi lažejo iz bojazljivosti; bojé se namreč kazni, in da bi se ji odtegnili, pa lažejo. Modrost tedaj vелеva, otroku, ki svojo krivico spozna, prestopok spregledati, ali vsaj prizanesti mu nekaj kazni.

Kako da se otroci izrejšajo v prebrisane lažnjivce, kaže to-le: Več je gospôških starišev, katerim je olikana priliznjenost ljubša od blage in priproste resnice, in otroci večkrat slišijo praviti, da je vnjanja oliká več vredna od kreposti. Vljudnost zahteva, da otrok resnico zamolči in laž govori tako, da se prikupi. Otroke hvalijo, ako druge prav prebrisano nalažejo in si pomagajo z zvijačo in pretkanostjo iz zadrege. — „Ako kdo po meni popraša, pa reci, da me ni doma“, — tako vелеva mati otroku! — Revni stariši

pa otroke doma pridržujejo, in v šolo prišedši so bili prejšni dan vsi bolni in klaverni, se ve, včasih pri zdravem srcu; — da bi zbudili pri rahlih sreih usmiljenje, otroci pripovedujejo grozne reči o svojem domačem uboštву! — Ko bi hoteli to nadaljevati, ne pridemo do konca in kraja.

(Konec prihodnjič.)

### Repatica Coggia.

Repatica „Coggia“ (beri: Kogžija), ki se v tem mesecu na ponočnem nebu med velikim „vozem“ in „severno zvezdo“ vidi, zagledal je 17. apr. t. l. v Marseilu na Francoskem Coggia, po katerem se tudi repatica tako imenuje. Naj posnamemo pri tej priliki nekaj o repaticah sploh iz knjige: „Schoedlerjeva fizika“ II. snopič „astronomija“, ktero je izdala „Matica slovenska“ in iz družih virov.

Repatice (kometi) sestavljene so iz živjega, zvedí podobnega prednjega konca, jedro imenovanega, in iz svitlega repa, ki je večidel od solnca odbrnjen. Ta rep se pogostoma več milijonov milj dalječ od solnca po svetskem prostoru vleče, čez velik del nebeškega obloka. Njih poti kažejo tiste videzne nerednosti, kakor včasih premičnice (planeti) in še večjih, ker jih v navadnem teku motijo celó spremnice (trabanti) poglavitnih premičnic, kar spričuje, da je tvarina repatic veliko tenša od premičnic. Repatice so le po nekoliko dni ali tednov ali mesecev, skoro nikoli pa za dalj časa vidne. Le repatica leta 1811. se je lepo vidila pol leta. Bližej solnca só, hitreje se premikajo in bolj svetijo.

Kaj da je prav za prav rep ali mêtlja, kakor ji pravijo tudi Kitajci, ki so prvi že več kot 500 let pred Kristusom repatice poznali, ni še prav znano, kakor ga tudi vsaka repatica nema, nektare pa po 2, 3 in še več. Zvezdoznanci pravijo, da je plast zraka ali tanke megle, ktera odseva od jedra, je toraj različna, kakor jedro samo, ktero je gostejše ali tenše, toraj tudi svitloba jedra in repa večá ali manjša.

Dozdaj pozna zvezdoznanstvo na tenko nad 200 repatic, manj znanih je nad 500, in skoro vsako leto zapazijo se po 3 nove. Vseh skup si domnevajo zvezdoznanci več tisoč milijonov! Zračnil se je pri nekterih tudi čas, v katerem bi se na svojem teku na naši strani zemlje zopet prikazati imele, pa se niso vselej. Ta nerednost dovedla je učenjake že zdavno do tega, da kometi nič druga niso kakor združene kepice onih delov, ki se kažejo v kolobarju meteorov ali spodnebnikov, ki so utrinkom čisto podobni v tem, da se nenadoma zažgó, in naglo zginejo.

O repati zvezdi „koggia“ je še omeniti, da bode okoli 20. julija zemlji najbližje v svojem teku prišla, ter bo iz zemlje do nje le kakih 6 milijonov milj daljave, pri nas je pa viditi več ne bo, ampak k večjemu še do večera 17. t. m. Če-

ravno manj znane so vendar tudi repatice — zvezde, nebeske prikazni, ki ničesar druga ne pomenjajo kakor to, da so dela božja neizmerne modrosti!

## Razne stvari.

(Kaznovanje s šibo v šoli.) Kakor na Korškem se je tudi na Predarlskem daniti začelo pedagogom, da brez šibe v šoli nič ni. Skupščina učiteljskega društva v Bludencu je namreč resolucijo sprejela, da se večji pregreški pri otrocih kakor: potuhnjena lažljivost, trna, tepeži, kradenje itd. zopet s šibo kaznujejo. Kar je vsemu sveta znano, postaja toraj tudi tem gospodom jasno, da se namreč pri nepremišljeni, srboriti mladeži z npravnimi nagibi ne pride vselej do cilja. Pameten učitelj itak po šibi ne segne, ako še lepa beseda, očetovski opomin kaj zda. Sicer si pa že dozdej mnogi učitelji niso mogli drugače pomagati, kakor da je — kljubu prepovedi — šiba v šoli pela.

(Razsajalec.) Po Pohorju se klati neki urar L. K., ki menda hoče kmetom pokazati, kako da rokodelci po mestih znajo. Nekaj časa dela in se hlini postenega, gre celó ob nedeljah in praznikih v cerkev in še na glas moli. Ko pa denarja dobi, pijančeva in vinjen kolne in grdo govori, da ga je grôza poslušati, zoper Boga samega, zoper duhovnike in vse, kar je ljudem sveto, ter je v pohujšanje vsej okolici, kamor hudournik pride. Varujte se ga!

(Misijon) se je obhajal pri sv. Kunegundi na Pohorju, (v Konjiški dekaniji že peti) od 2.—9. julija. Po vsem Slovenskem dobro znani č. o. Jarez Valjavec iz družbe Jezusove ga je vodil. Bog mu povrni nja trud!

(Iz Jelšan v Istriji) se nam poroča naslednja zgodbica, ki spričuje žalostno resnico, da je povsod grdih nevošljivcev. Sin poštarja g. Udo-viča gre s poštnim vozom na postajo Sapijane. Bila je silna vročina in toraj ne dene kobile v hlev nego jo priveže k vozu na dvorišču ter ji lepo postreže. Potem gre na kolodvor, da sprejme poštne stvari na večer ob 9. uri, ko pride vlak iz iz sv. Petra in ob 6. uri zjutro iz Reke. Ko pride nazaj ter hoče zapreči, najde kobilu hudo ranjeno. Neki tepec ji prereže na levi strani gobec do zobov 2 1/2 palca na dolgo. Toda naj si zapomni: „Nič ni tako skrito, da ne bi bilo kedaj očitno.“

(Pol. narodno gospodarko društvo pri sv. Lovrencu) v slov. gor. ima 19. julija t. l. popoldné ob 4. uri občni zbor; vsi udi in prijatelji našega društva so uljudno povabljeni. Odbor.

(Umrl) je v Mariboru na mnogo strani znani kamnosek in stavbar g. Stihel, kateri je v blagem spominu vsém, ki so imeli z njim kaj opraviti. Vzlasti pri cerkvenih stavbah je blagi mož bolj na stvar kakor na denar gledal. Pri popravi ka-

pele sv. Frančiška v Mariboru, daroval je blagodušno vse, kar je iz kamena. Naj slovenski poštenjak v miru počiva!

Udom „Slov. Matice.“ Podpisani opominjam, da še imam nekoliko „Matičinih“ knjig od l. 1871, 1872/73 udom za oddati, drugih pa, ki so na ime že umirih udov, za prodati. Naj se toraj udje in oni, ki želé knjig kupiti, nemudoma pri meni zglasijo, sicer pošljem knjige „matici“ nazaj. — Kdor želi „matici“ pristopiti, naj se urno pri meni zglesi, da bode nja ime že v letošnjem letopisu tiskano.

Ob enem naznanjam, da se dobi pri meni tudi drugih knjižic, posebno za mladenče, ktere k vojakom kličejo.

Lovro Stepišnik  
v Slov. Bisurici.

| Tržna cena<br>pretekli teden | V<br>Mari-<br>boru | V<br>Ptuju | V<br>Celju | V<br>Varaž-<br>dinu |
|------------------------------|--------------------|------------|------------|---------------------|
|                              | fl. kr.            | fl. kr.    | fl. kr.    | fl. kr.             |
| Pšenice vagan . . . . .      | 6 90               | 6 75       | 7 —        | 6 85                |
| Rži . . . . .                | 5 20               | 5 —        | 4 —        | 3 —                 |
| Ječmena . . . . .            | 4 —                | 3 —        | 4 —        | 3 —                 |
| Ovsa . . . . .               | 3 60               | 3 50       | 2 40       | 2 80                |
| Turšice (koruze) vagan . .   | 5 30               | 4 80       | 5 —        | 4 50                |
| Ajde . . . . .               | 4 30               | 4 50       | 5 60       | 4 90                |
| Prosa . . . . .              | 5 —                | 5 70       | 5 60       | —                   |
| Krompirja . . . . .          | 3 —                | 2 50       | 2 —        | 1 80                |
| Sena . . . . . cent . . . .  | 1 50               | 1 80       | 1 —        | 1 30                |
| Slame (v šopkih) . . . .     | 1 20               | 1 50       | — 80       | 1 40                |
| „ za steljo . . . . .        | — 80               | 1 —        | — 60       | — 90                |
| Govedine funt . . . . .      | — 28               | — 30       | — 28       | — 24                |
| Teletine . . . . .           | — 28               | — 26       | — 28       | — 24                |
| Svinjetine . . . . .         | — 31               | — 30       | — 44       | — 34                |
| Slanine . . . . .            | — 44               | — 38       | — 44       | — 40                |

### Loterijske številke:

V Gradcu 11. julija 1874: 68 23 63 46 35.

Prihodnje srečkanje: 25. julija.

1—3

## Ponudba travnika.

Travnik, ki meri 27 oralov, na ktere ga se da voda napeljati, ležeč blizu železniške postaje na Račjem (Kranichsfeld), je na prodaj ali ves ali pa na kosce.

Več se izve v grajšini na Račjem.

## Razpis služeb.

1—2

Na dvorazrednih ljudskih šolah pri sv. Križu in Malinedelji se razpisujejo podučiteljske službe, in na 4razredni ljudski šoli v Ljutomeru služba podučitelja ali podučiteljice; prvi dve službi s postavno plačo po IV. plačilni vrsti in s prostim stanovanjem, zadnja po II. plačilni vrsti.

Prosileci, popolnoma zmožni nemškega in slovenskega jezika v govoru in pisanju, naj položijo prošnje do konca avgusta t. l. pri dotičnih krajnih šolskih svetih.

Okrajno šolsko svetovalstvo

v Lutomeru dné 7. jul. 1874.